

tardè maturefcit. Vim habet magis quàm pyrum astringentiam: quò fit vt ad eadem conueniat: astringunt & ipfius folia. Vtriuſque pyrorum generis ligni cinis iis efficaciter proficit, quos fungi ſtrangulant. Sunt & qui dicant, innoxios reddi fungos, ſi cum iis ſylueſtria pyra coquantur.

De Meſpili. CAP. CLXIX.

MESPILVS arbor, quæ à nonnullis Aronia vocatur, ſpinofa eſt, foliis oxyacanthæ: fructum fert exiguo malo ſimilem, ſuauem, qui quidem tria continet intus officula: à quibus ipſum quoque nonnulli tricoccon, quaſi triplici grano præditum, appellant: tardè maturefcit: eſitatum astringit, ſtomachum adiuuat, aluumque cohibet.

De altera Meſſilo. CAP. CLXX.

Mespili genus alterum in Italia naſcitur, quod epimelida nonnulli, ſetanium alij nominant. Arbor eſt malo ſimilis, niſi quòd foliis eſt minoribus. Fructum hoc quoque genus profert rotundum, eſculentum, vmbilico latiore, leuiter astringentem, qui que tardè maturefcit.

De Loto. CAP. CLXXI.

LORVS arbor, ſtirps eſt bene magna: fructum verò fert pipere maiorem, dulcè, edulem, ſtomacho aptum, qui que aluum ſiſtit.

fistit. Ramentorum ligni decoctum & potum & infusum, dysentericis fœminis que fluxione vulvæ laborantibus auxilio est: rufat quoque capillos, eosdemque defluentes continet.

De Cornu. CAP. CLXXII.

CORNVS fortis arbor est, fructum ferens oliuæ modo oblongum, primùm quidem viridem, deinde per maturitatem flauum aut cerinum, esculentum, astringentem, alui profluuii ac dysentericæ salutarem: siue sapa conditus, siue aliter in cibo exhibeatur. Oliuæ quoque instar in muria feruatur. Sanies verò quam virentia folia dum vruntur exudant, lichenibus conuenienter illinitur.

De Sorbi. CAP. CLXXIII.

SORBA luteum colorem referentia, si nondum matura dissecta solèque siccata fuerint, aluum in cibo sistendi vim acquirunt. Ex iisdem molitis farina polentæ loco sumpta, ac ipsorum etiam decoctum potum, idem præstant.

De Pruno. CAP. CLXXIIII.

PRVNVS nota arbor est, cuius fructus esculentus est: sed stomachum malè habet, aluumque mollit. At Syriacarum, & earum maximè quæ Damasci nascuntur, fructus exiccatus, stomacho utilis est, aluumque

I. j.

astringit. Decoctum foliorum ex vino paratum, vuam, gingiuas, tonsillásque fluxione laborantes ore subinde colluto repprimit. Præstat idem syluestrium prunorū fructus, post maturitatem exicæatus. Cum sapa verò decoctus, stomacho vtilior & ad cohibendam aluum aptior euadit. Cæterum gummi prunorum agglutinandi vim habet, & in vino potum calculos comminuit. Ex aceto verò illitum, lichenas infantium sanat.

De Arbuto. CAP. CLXXV.

ARBVTVS arbor est cotoneæ malo affinis, tenui cortice, fructum proferens pruni magnitudine, nuclei expertem, cui memaculo cognomen est, qui que ubi maturuit, subfuluus aut rubicundus conspicitur, in esu acerofus: stomacho is aduersatur, capitisque dolorem excitat.

De Amygdalo. CAP. CLXXVI.

AMYGDALAE amara radix si trita decoquatur, maculas in facie à Solis ardore contractas tollit. Ipsa quoque amygdala illita, eadem præstant: apposita verò, menses cient, & capitis doloribus auxiliantur, fronti temporibúve inducta cum aceto & rosaceo. Valent & ad epinyctidas ex vino, itémque ad putrescentia vlcera, herpetas, canúque morsus cum melle. Porro comesta dolores adimūt, aluum emolliunt, somnum

somnum faciunt, urinamque cient. Profunt etiamnum ad sanguinis reiectionem, si cum amylo & menta fumantur. Ex renibus verò & pulmonum inflammatione laborantibus conferunt, cum aqua pota, aut in eclegmate cum resina terebinthina. Vrinæ difficultate affectis atque calculosis in passo opitulatur: itémque eclegmate cum melle & lacte, hepaticis, tussi & coli inflationibus, nucis auellanae magnitudine. Quinæ senæve si presumantur, ebrietatem arcant. Enecant & vulpes cū quapiam esca deuorata. At gummi ipsius arboris astringit, calcacit, & contra sanguinis reiectionem potum auxilio est: cum aceto verò illitum, impetigines in summa cute tollit. Tussi diuturnæ cum vino diluto potum medetur: calculosis verò cum passo bibitum prodest. Cæterum dulcis & cibo idonea amygdala, quantum ad efficaciam spectat, multò quàm amara est inferior: atamen & ipsa extenuandi, urinæque ciendi vi pollet. Amygdalæ verò quæ virides cum suo putamine deglutiuntur, humida stomachi vitia emendant.

De Pistaciis. CAP. CLXXVII.

PISTACIA, quæ certè quidem in Syria gignuntur, pincis nucibus similia, stomacho amica sunt. Siue porrò edantur, siue trita ex vino bibantur, contra serpentium

I. ij.

morsus auxiliantur.

De Nucibus iuglandibus.

CAP. CLXXVIII.

NUCES regiæ, quas nonnulli Persicas vocant, in cibo sumptæ, concoctæ sunt difficiles, stomacho nocent, bilem gignunt, capitis dolorem inferunt, suntque tussientibus inimicæ: utiles verò in cibo ieiunis, ad vomitiones concitandas. Venenis quoque resistunt cum ficibus & ruta præsumptæ, ac etiamnum post ipsa venena hausta comestæ. Largius autem esitæ, latos lumbricos pelunt. Imponuntur & mammarum inflammationibus, abscessibus luxatisque, cum mellis exiguo & ruta. Cum cepa autem, sale & melle, contra canis hominisque morsus proficiunt. Eadem cum calyce suo perustæ & umbilico admotæ, tormina sedant. Putamen verò combustum tritumque in vino & oleo, puerorum capite peruncto capillos condecorat, alopeciamque replet. At qui intra ipsum est nucleus vitus, tritus & cum vino appositus, menses sistit. Perueterum autem nucum nuclei commanducati & impositi, gangrænis, carbunculis, ægilopibus & alopeciis præsentis sunt remedio. Fit & ex iisdem oleum tuis expressis. Porro recentes, utpote dulciores, stomacho sunt innoxentiores: quapropter & aliis miscentur ad

ad acrimoniam ipsorum eximendam. Ea ipsa quoque imposita, liuentia seu sugillata emendant.

De Nucibus anellanis.

CAP. CLXXIX.

NVCES verò Ponticæ, quas nonnulli leptocarya, quasi tenues nuces, appellant, stomacho infestæ sunt: ipsæ tamen tritæ & in aqua mulsa potæ, veteri tussi medentur. Tostæ verò si cum piperis exiguo comedantur, distillationem concoquunt. Sin autem totæ crematæ fuerint, & cum a-xungia aut adipe vrsi tritæ, illitu alopecii capillum reddunt. Aiunt nonnulli vsta putamina, & cum oleo ad læuorem contrita, eas has infantibus oculorum pupillas perfuso sincipite denigrare.

De Moro. CAP. CLXXX.

MORVS siue sycaminus nota arbor est, cuius fructus aluum soluit, faciliè corruptionem sentit, & stomacho inimicus est. Hæc eadem ipsius succus præstat. De coctus autem æreo vase, aut insolatus, adstringentior redditur. Admisto verò mellis exiguo, facit ad fluxiones, nomas & tonsillarum inflammationes. Sed augetur eius vis, adiectis alumine scissili, galla, myrrha & croco: insuperque fructu tamaricis, iride atque thure. Immatura autem mora siccata con-

tusaque, rhois vice obsoniis ammiscentur, cœliacôisque iuuant. Radicis verò cortex decoctus in aqua & potus, aluum soluit, latas ventris tineas expellit, & iis auxiliatur qui aconitum hauserint. Folia trita cum oleo imposita, ambustis igni medentur. Cocta verò in aqua pluuia cum vitis sicique nigrae foliis, capillum tingunt. Succus foliorum cyathi mensura potus, à phalangio demorsis opitulatur. Corticis autem & foliorum decocto dentes aptissimè in dolore colluuntur. Cæterùm radix circa mellem circumfossa & incisa dat succum, qui quodammodo concretus postridie reperitur. Is ad dentium dolores efficax est: tubercula discutit, aluúmque purgat.

De Sycomoro. CAP. CLXXXI.

SYCOMORVM aliqui etiam sycaminum vocant: cuius fructus Sycomoron quoque propter ignauum infirmumque saporem appellatur. Est autem arbor magna, fico similis, largo succo abundans, foliis mori. Fructum ea ter quaterve anno profert, non è summis ramis, vt ficus, sed è caudice ipso, caprifico similem, grossis dulciorem, sine granis interioribus: qui que non maturescit, nisi vngue ferròve scalpatur. Nascitur plurima in Caria, Rhodo, aliisque locis non multi tritici feracibus: vbi propter fructus